

LIBRIS

Tove Alsterdal
Nu vei fi găsit niciodată
Titlul original: Slukhå!

We know
books

Copyright © Tove Alsterdal 2021.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2026, pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALSTERDAL, TOVE

Nu vei fi găsit niciodată / Tove Alsterdal ; trad. din lb. suedeză de
Daniela Ionescu. - București : Crime Scene Press, 2026
ISBN 978-630-6542-94-9

I. Ionescu, Daniela (trad.)

821.113.6

Coperta: CORNELIA MOȚĂIANU

Redactor: HORIA NICOLA URSU

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: GINA ELIDA ROGOJINOIU

Bun de tipar: mai 2026

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Tove Alsterdal

Nu vei fi găsit niciodată

traducere din limba suedeză
de Daniela Ionescu

CRIME SCENE PRESS
2026

Tove Alsterdal este jurnalistă, dramaturg, scenaristă și una dintre cele mai renumite autoare de romane de suspans din Suedia. Cunoscută pentru portretele nuanțate pe care le face personajelor sale, Alsterdal se remarcă drept o maestră a genului, abordând în cărțile ei și teme sociale sau istorice. A scris scenariul pentru filmul *Så olika* (2009) al Helenei Bergström și libretul operii *Woman of Cain*, compusă de Fredrik Högberg.

A debutat în 2009, iar în 2014 și 2020 a câștigat premiile pentru Cel mai bun roman suedez de suspans. În tinerețe a lucrat ca asistentă la Spitalul de Psihiatrie din Beckomberga, un loc despre care a scris în mai multe romane ale sale.

La Crime Scene Press a mai apărut romanul *Noi știm că îți amintești* (2024).

MALMBERGET¹, NORRBOTTEN

În acea noapte, o zguduitură puternică străbătu stânca străveche, un cutremur de mină mai puternic decât de obicei, care făcu paturile să se miște din loc, iar paharele și vesela să cadă din dulapuri.

A doua zi dimineată, o bătrână avea să sune la companie, cerând să fie trecută în fruntea listei celor care voiau să se mute. Un bărbat în vârstă de douăzeci și șapte de ani, tată și cap de familie, avea să facă același lucru după ce, ieșind în curte, descoperise că tricicleta fiicei sale dispăruse. „A furat-o cineva!”, s-a gândit el, blestemându-i pe hoți și infractori și rata tot mai ridicată a criminalității din societate. Apoi a văzut crăpătura enormă care se deschisese în grădina sa și a înțeles că tricicleta fusese înghițită în măruntaiele pământului.

Acestea erau genul de incidente care îi determinau pe oameni să plece din MalMBERGET fără să privească înapoi, chiar dacă aveau să ducă pentru totdeauna dorul aceluia loc, care fusese casa lor.

Tommy Oja nu se trezi din cauza cutremurului, ci din pricina telefonului care începu să sune o oră mai târziu. Își luă o ceașcă de cafea neagră și un sandvici. Mai erau încă ore bune până la răsăritul soarelui, iar farurile mașinii sale despicau întunericul. În ultimul an, multe dintre felinarele stradale din oraș se stinseseră,

1. Oraș din regiunea Norrbotten, cea mai nordică regiune a Suediei, situată în Laponia suedeză. (n. trad.)

iar altele fuseseră demontate. Coti spre Hermelin și opri lângă gardul care delimita zona cu risc de prăbușire. Aici încă se mai aflau câteva case vechi din lemn, socotite a avea valoare istorică. Acestea urmau să fie relocate, după ce fuseseră martorele istoriei centenare a Malmbergetului. În ceea ce-l privea, crescuse într-un apartament închiriat dintr-un bloc care fusese demolat cu mulți ani în urmă. Așa mergeau lucrurile aici. Se apropie de gardul dincolo de care dispăruse toată copilăria lui, înghițită de craterul imens care era Håul².

Tommy Oja nu zăbovi să-și aștepte colegul care urma să sosească cu mașina din Gällivare³. Luă cheile și aparatul foto și intră.

Se trezise atât de devreme din cauza asigurării. Dacă în timpul cutremurului de mină de peste noapte se spărsese un set de vase sau un televizor cu ecran plat, responsabilitatea de a-i despăgubi pe proprietari revenea LKAB⁴, nu antreprenorului.

Peste aproximativ o lună, o firmă de mutări urma să golească toate aceste locuințe de mobilier și de toate celelalte bunuri. Apoi aveau să înceapă lucrările: săpăturile pentru dezgroparea fundației, introducerea paletilor, a cricurilor hidraulice și a grinzilor de oțel, asigurarea și consolidarea zonei de sub coșurile de fum, astfel încât casele să poată fi transportate intacte la noua adresă. Acolo, oamenii aveau să se instaleze din nou în ele, de parcă nu s-ar fi schimbat aproape nimic, cu excepția faptului că priveștieta uluitoare asupra Malmbergetului, a turnului bisericii și a munților, avea să fie înlocuită cu o pădure de molizi de lângă Koskullskulle.

2. Håul este un crater mare din Malmberget. S-a format în urma exploatării miniere și a crescut treptat, ceea ce a dus la necesitatea relocării sau desființării unor părți ale comunității. (n. trad.)

3. Oraș în Norrbotten. (n. trad.)

4. Acronimul pentru *Luossavaara-Kiirunavaara Aktiebolag*, o companie suedeză de minerit și minerale, fondată în 1890, deținută de statul suedez. (n. trad.)

Cei care locuiseră aici erau norocoși, se gândi Tommy Oja în timp ce se plimba prin camere și documenta totul. Își puteau lua casele cu ei, sau măcar bună parte din ceea ce însemna pentru ei acasă, esența unui cămin, indiferent în ce anume ar fi constat aceasta.

Un raft de cărți se revărsase dintr-o bibliotecă. Sticla ramei unei poze alb-negru, ușor îngălbenită de trecerea timpului, o poză de nuntă, se spărsese. Fotografie paguba și i se păru că-i aude pe cei din imagine tânguindu-se. Le privi chipurile care reflectau solemnitatea aceluia moment festiv din urmă cu un secol, poate. Crăpătura din sticlă trecea peste gâtul bărbatului și despica fața miresei.

– Ia-o ușurel, Tommy Oja! își spuse el cu glas tare.

În calitate de locuitor din Malmberget, știa că trebuie să-și țină sentimentalismul la distanță. Trăiai clipa și nu sperai la nimic altceva, nu-ți făceai nicio iluzie. Nu plângeai după cinematografele închise sau după chioșcul de unde ți-ai cumpărat primele cartonașe cu hochești. Minerul trebuia extras; fără compania minieră nu ar fi existat nimic: nici comunitatea, nici locurile de muncă, nici bogăția pe care se clădise Suedia, ar fi fost doar pășuni pentru reni și un ținut muntos neatins, ceea ce unora, acolo jos, în Stockholm, li se părea, desigur, extraordinar. Cei care-și pierdeau vremea prin barurile elegante ale capitalei nu se întrebau nicio clipă cum se ajunsese la acea prosperitate, smulsă din muntele care se afla acum sub Tommy.

Din nou – asta era mersul lucrurilor. La naiba!

Nu auzi cuvinte, ci doar un soi de tânguală liniștită, ca o voce din trecut ieșită parcă din pereți.

– Ține-ți gura! strigă el.

– Cu cine vorbești?

În prag stătea tânărul înlocuitor, angajat în grabă după ce unul dintre titularii postului își dizlocase o vertebră. Așa ceva n-ar fi

trebuia să se întâmple. Mutarea caselor era o întreprindere de precizie și prestigiu deopotrivă, nimic nu avea voie să meargă prost. La cea mai mică dezechilibrare, pereții puteau să crape. Presa locală avea să urmărească îndeaproape procedura, iar locuitorii din Malmberg aveau să se adune la marginea drumurilor pentru a asista la momentul în care comunitatea urma să fie, în sfârșit, strămutată.

– Ia te uită, te-ai trezit și tu, în cele din urmă! exclamă Tommy Oja, apoi începu să urce la etaj.

Tânărul rămase locului.

– Ce-a fost asta? întrebă el.

– Ce anume?

– Mi s-a părut c-am auzit un animal sau ceva de genul ăsta.

Tommy Oja coborî treptele, alăturându-i-se.

– Ai auzit și tu?

– La naiba! Să fi uitat careva de o pisică?

O vibrație străbătu acum și țevile, un sunet slab, surd. Rămaseră nemișcați, păstrând tăcerea. Zgomotele răzbătura până la ei, mai întâi înăbușite și neclare, apoi tot mai puternice.

– La subsol, zise în cele din urmă tânărul. De-acolo trebuie să vină.

Tommy scotoci printre chei, încercă una, apoi alta. Ușa beciului se deschise. O scară în spirală cobora în întunericul negru ca smoala. O ușă de fier cu zăvoare masive bloca trecerea. Sunetele nu se auzeau aici; pesemne parcurseseră alte căi din casă, prin horn. La ușa de fier nu se potrivea niciuna dintre chei.

– La naiba! spuse Tommy și făcu cale-ntoarsă, cu tânărul după el.

Leșiră și dădură ocol casei.

Zgomotul se făcu din nou auzit. Tommy îngenunche lângă fereastra pivniței și aprinse lanterna. Geamul reflectă lumina, orbindu-l.

– Sparge-l, îl îndemnă tânărul.

– Ce dracu', n-avem voie să facem pagube.

– E doar un geam, insistă tânărul. Ce mai contează?

„Tineretea”, se gândi Tommy Oja, pornind spre mașină să ia uneltele, apoi îndreptă cleștele pentru țevi spre fereastra subsolului. „Uneori chiar are dreptate, naiba s-o ia...”

Ultimele cioburi de sticlă aterizară pe podeaua de piatră din interior, iar liniștea se așternu brusc. Tommy Oja avu timp să-și spună că tocmai făcuse o greșală. Se gândea deja cum avea să-și pledeze cauza în fața șefului său, în timp ce tânărul său coleg luă lanterna și îndreptă fasciculul de lumină spre interiorul pivniței. Erau mai mult de doi metri până la podea, Tommy Oja știa asta, fusese implicat în fiecare detaliu al planificării modului în care aveau să stabilizeze și să ridice casa. În plus, fereastra aceea era prea mică pentru ca vreo persoană să se poată strecura prin ea, în eventualitatea că s-ar fi găsit vreun nebun dispus să-și riște viața pentru un nenorocit de pisoai.

Deodată, tânărul țipă și scăpă lanterna din mână. Se retrase și începu să se târască pe pietriș cu spatele, cu privirea rătăcită, de parcă s-ar fi hotărât să meargă în felul ăsta până la Gällivare. Tocmai atunci, soarele dimineții se revărsă peste munți, iar părul băiatului începu să strălucească asemenea unui nimb.

– Ai văzut vreo fantomă? Ce ai?

Tommy își vârî brațul prin fereastra spartă, măturând cu raza de lumină de-a lungul pereților. În încăperea domnea acum o liniște stranie. Auzea bătăile proprii inimi și, de-afară, înjurăturile tânărului. Înăuntru erau o mulțime de cutii, scaune de plastic pliate, o masă veche de ping-pong, postere lipite pe pereți. Apoi văzu ceva mișcându-se: mâini ridicate, încercând să protejeze un chip. Bărbatul era pe jumătate culcat, ghemuit ca un animal gata de salt, lipit de perete, având bucați de carton și moloz împrejur.

Tommy privea fără să înțeleagă.

Tânărul său coleg încă se mai văita în spatele lui.

– Taci! îi strigă Tommy.

Acum, sunetul se auzea din nou foarte clar. Venea din colțul încăperii, urcând printre cărămizi și beton, tăind aerul ca o lamă de fierăstrău; părea țipătul unui animal prins în capcană, ceva inuman, de dinainte ca omul să fi devenit om și să fi învățat vorbirea articulată, ceva asemănător țipătului unui prunc la naștere. Tommy Oja avea trei copii, știa prea bine ce sunt țipetele, dar ce-i era dat să audă acum era mai rău. Își caută telefonul în buzunare. Mâna îi tremura când formă numărul scurt de la urgențe. Ceru incoerent ca pe Lång Raden să vină atât poliția, cât și o ambulanță. Fu nevoit să repete adresa de trei ori. Centrala se afla în Umeå, la cinci sute de kilometri distanță, spre sud – ce să știe cei de-acolo despre străzile din Malmberget?

Se târî apoi din nou spre fereastra subsolului, îndreptând lanterna spre propriul său chip, evitând să-l orbească pe bărbatul dinăuntru.

– Ajutoarele vor fi aici în curând, rosti el, cu voce puternică, spre întunericul din beci, fără să primească însă vreun răspuns.

ÅDALEN OCTOMBRIE

Eira Sjödin era ocupată să înfășoare ceștile de cafea în prosoape atunci când mama ei se apucă să despacheteze prima cutie.

– Ce faci, mamă?

– Nu cred că e nevoie de asta.

– Dar ai spus chiar tu că vrei să iei cărțile cu tine!

Kerstin Sjödin așează câteva volume înapoi în bibliotecă, în golurile lăsate de cele pe care le aleseseră.

– Nu cred că va ieși ceva din asta, spuse ea. Mi se pare inutilă toată agitația. Aici locuiesc atât de ieftin! Două mii de coroane pe lună...

Eira se lăsă pe un scaun. Se simțea epuizată. Toată strădania dura de mai bine de o săptămână. Era dureros să aleagă între lucrurile strânse într-o viață întreagă, astfel încât să încapă într-o cameră de numai optsprezece metri pătrați.

De cel puțin treizeci de ori reușise să-și convingă mama să se mute la centrul de îngrijire pentru vârstnici, dar până a doua zi Kerstin uita complet ce discutaseră, iar uneori doar în câteva minute. Încercă să rețină ce anume despachetase Kerstin, cu gândul să împacheteze din nou acele lucruri mai spre seară, după ce mama avea să adoarmă.

– Care tablouri îți plac cel mai mult?

Pe pereți rămăseseră urme dreptunghiulare decolorate, în locul ramei care atârnaseră acolo dintotdeauna. Gravura alb-negru

înfațișând râul într-o vreme când buștenii se transportau în plute, un desen de copil, înrămat, făcut de fratele ei înainte ca Eira să se nască: o mamă, un tată, un copil și un soare care strălucea deasupra lor cu raze galbene, puternice.

Perdelele. De la o casă cu etaj la o singură fereastră. Și hainele... Călcatul bluzelor elegante probabil că nu se număra printre serviciile oferite prin programul municipal de îngrijire a vârstnicilor, se gândi Eira, în timp ce controla ce despachetase Kerstin din valize. Era rodul muncii de-a lungul întregii zile de ieri, petrecută cu rugăminți și convingeri. Împăturite cu grijă, hainele urmau acum să fie puse din nou pe umerase. Kerstin era încă tânără, abia trecută de șaptezeci de ani atunci când demența începuse să se facă simțită. Eira văzuse cât de bătrâni erau ceilalți din centru și se întrebese atunci cât timp avea să treacă până când frumoasa și eleganta ei mamă avea să accepte să-și ducă viața în pantaloni de trening, îmbrăcând poate o fustă cu elastic în talie numai atunci când aștepta vizitatori.

Mai aveau doar o săptămână la dispoziție pentru a se hotări, apoi locul vacant urma să fie ocupat de altcineva.

Totuși, Eira răspunse atunci când telefonul începu să sune. Nu putea să ignore apelul.

– Ce mai faci? întrebă August Engelhardt atunci când, un sfert de oră mai târziu, Eira urcă în mașina de patrulare.

– Destul de bine.

August îi aruncă o privire, în timp ce încetini la intrarea de acces pe autostradă. Îi zâmbi, într-un fel care depășea colegialitatea.

– Ți-am spus vreodată că îmi pare bine că m-am întors? zise el.

August Engelhardt era cu cinci ani mai tânăr decât ea. Era încă la începutul carierei în poliție și revenise la Kramfors după un lung stagiu la Trollhättan. Probabil testa diferite locuri din țară, să vadă ce aveau ele de oferit.

– Unde mergem și ce urmează să facem? întrebă ea.

– Avem un caz de dispariție. Un bărbat din Nyland, de vârstă mijlocie, în aparență fără antecedente penale.

– Cine a făcut sesizarea?

– Fosta lui soție. Fiica lor studiază în Luleå și și-a sunat mama atunci când a început să se îngrijoreze. Au trecut trei săptămâni de când a vorbit ultima oară cu tatăl său.

Eira închise ochii pentru o clipă, dar imaginea șoselei îi rămase întipărită pe retină, așa cum în minte îi rămăsese gândul la comoda moștenită: oare n-aveau să fie prea multe lucruri în cameră? Cine știe? În curând poate că avea să fie nevoie să facă loc și unui scaun cu rotile. Situația se putea schimba sfâșietor de repede!

Persoana dispărută locuia într-un apartament proprietate personală, chiar lângă Ica Rosen⁵ din Nyland. Opriră lângă un grup de cădiri cu etaj care arătau ca oricare altele din țară: anonime, lipsite de personalitate, dar bine întreținute. Administratorul imobilului, care trebuia să le deschidă ușa apartamentului, părea că întârzie. În schimb, fosta soție îi aștepta în fața intrării. Purta sacou și ochelari cu ramă albă, modelul anului, și avea părul tuns scurt, perfect aranjat.

– Nimeni nu mai știe nimic despre el de trei săptămâni, spuse Cecilia Runne. Sigur, Hasse poate fi uneori nesuferit, dar nu și-a neglijat niciodată munca.

– Cu ce se ocupă?

– E actor, dar face, de fapt, cam de toate ca să câștige bani. Trebuie să faci asta când locuiești aici. Lucrări de reparații mai simple, poate îngrijire la domiciliu... Nu știu exact. Săptămâna trecută ar fi trebuit să joace într-un film în Umeå, din câte spune

⁵ Magazin alimentar. (n. trad.)

fica noastră. Hasse nu stă prea bine cu banii și n-ar fi renunțat niciodată la un contract, cu atât mai puțin cu cât anul trecut n-a reușit să-și găsească de lucru timp de șapte luni.

De vină era, cu siguranță, virusul care lovise atât de puternic întreaga lume: cultura, bătrânii... Tot pandemia amânase mutarea mamei sale la centrul de îngrijire, până acum, când situația de acasă devenise de nesuportat.

August își nota informațiile primite de la fosta soție: când fusese ultima oară văzut Hans Runne, cu cine obișnuia să-și petreacă timpul, dacă avea un istoric de probleme psihice sau abuz de alcool.

– Are cumva o nouă relație?

– Nu, nu cred, răspuse Cecilia Runne, poate un pic prea repede. Eu, cel puțin, nu am auzit nimic despre asta.

Privirea ei se roti prin curte, peste iarba acoperită de frunze, până în locul unde un cadru de mers era parcat în fața unei intrări.

Un bărbat adult care lipsea de la serviciu și nu răspundea la telefon nu putea fi considerat un caz prioritar, nici măcar nu era ceva ce ținea de atribuțiile poliției. Preluaseră, totuși, plângerea și promisese să intre și să cerceteze apartamentul. În cel mai rău caz, aveau să-l găsească mort.

De fapt, acesta era cel mai probabil scenariu: un accident vascular cerebral ori ceva similar. Sinucidere. Sau, cine știe, poate că omul suferea de vreo criză a vârstei de mijloc și plecase în munți să-și limpezească gândurile. Dar nici asta nu era o infracțiune.

– Sper doar să nu fie acolo, înăuntrul, spuse femeia, iar în glas i se putea percepe teama. S-au întâmpnat prea multe astfel de cazuri în ultima vreme: oameni care au fost găsiți din întâmplare, după săptămâni întregi, fără să-i fi dat cineva dispăruți, o cunoștință și mai mulți despre care am citit... Nu știu cum ar putea Paloma să suporte așa ceva.

– Paloma?

– Fiica noastră. L-a tot sunat, ba chiar s-a gândit să vină din Luleå, deși e în sesiune. I-am spus că mă voi ocupa eu de asta. I-am promis o explicație.

Administratorul își făcu în sfârșit apariția și le deschise. Hans Runne locuia la etajul al doilea. Pășiră peste teancuri de plicuri cu facturi și reclame și simțiră un miros neplăcut, probabil de gunoi învechit. Din hol se intra direct în bucătărie. În chiuvetă erau câteva cești și pahare, iar pe blat mai multe sticle de vin. Mirosul venea de la coșul de gunoi de sub chiuvetă.

– Poate că exagerează uneori cu băutura, spuse fosta soție din spatele lor. E posibil ca problema să se fi agravat după ce ne-am despărțit. Nu știu.

Camera de zi era goală. Văzură câteva pahare și sticle și aici, în fața unui televizor uriaș. Ușa dormitorului era închisă.

– Poate c-ar fi mai bine să aștepți în hol, sugera Eira.

Femeia își duse o mână la gură, făcând câțiva pași înapoi, spre camera de zi, cu ochii măriți de spaimă. August deschise ușa.

Răsuflară ușurați, la unison.

Patul era desfăcut, pernele și plapuma zăceau în dezordine, dar nu era nimeni acolo. Se aplecară și priviră sub pat. Nimic neobișnuit. Aveau de-a face doar cu un bărbat care nu-și făcea patul, care citea jurnalele lui Ulf Lundell⁶ înainte de culcare – pe noptieră era un volum gros – și care scrâșnea din dinți în somn, judecând după gutierele aflate într-o cutie de plastic deschisă. Aerul din încăperea era stătut. Mirosul ca într-o cameră neaerisită de trei săptămâni: înăbușitor, dar nu neapărat neplăcut.

Când reveniră în bucătărie, o găsiră pe Cecilia Runne prăbușită pe un scaun.

– N-are voie să facă așa ceva, nu poate să dispară pur și simplu

6. Scriitor suedez contemporan. (n. trad.)